

השיר "שפל רוח, שפל ברך וקומה" הוא שיר על היחס בין ה' לבני אדם. יש חרוז מבריה בצליל "מה" ואקרוסטיקון, בכל אות ראשון של ביות, שהוא "שלמה", שם המשורר. השיר נכתב כתפילה—המשורר מדבר לה'. זה תפילה לראש השנה.

שפל רוח שפל ברך וקומה // אקדמך ברב פחד ואימה

שפל רוח--המשורר מרגיש קטן, ונמוך באופן רוחני. הוא מרגיש את אפסות האדם ליד ה'.
שפל ברך וקומה--המשורר מרגיש נמוך וכפוף באופן פיזי.
כאן יש הדרגה, מחושה של קטנות רוחנית, לכפופיות פיזי.
אקדמך--אני בא קדימה לפניך. הוא עומד לפני הקב"ה בפחד עצום.

לפניך אני נחשב בעיני // כתולעת קטנה באדמה

כתולעת קטנה באדמה--מדרגה שלישי של ההדרגה, למשהו יותר קטן.
כתולעת קטנה באדמה--דימיו. המשורר חושב שהוא כך לפני ה'.

מלא עולם אשר אין קץ לגדלו // הכמוני יהלך ובמה

ה' ממלא את העולם אוין סוף לגדלתו.
כאן יש **נידוד**, בין גדלות ה' למשורר.
הכמוני יהלך ובמה--שאלה רטורית. המשורר שואל--ה' הוא אינסופי. אז איך אפשר לצפות שהוא--משהו כל-כך קטן--יכול להלל אותו?

הדרך לא יכלין מלכי רום // ועל אחת אני כמה וכמה

כאן יש **השוואה**, באמת קל וחומר, בין המלאכים והמשורר. הם לא יכולים להבין את היופי של ה'--אז, על אחת כמה וכמה הוא, המשורר הנמוך והקטן, לא יכול!
ועל אחת אני כמה וכמה--**חופש פיוטי**. צריך להיות "ועל אחת כמה וכמה אני" אבל המשורר רצה לשמור על החרוז המבריה.

הטיבות והגדלת חסדים // ולך תגדיל להודות הנשמה

עשית טוב וחסד גדול, וכל אדם חי לומר לך הרבה הודאה. כאן רואים את הדרך הנכון לעמוד לפני ה'--לא בפחד, אלא בהודאה.
הנשמה--מטפורה לכל אדם חי.